

HIER HUIZEN DRAKEN

Van Marie Claus verscheen eerder
onder de naam Anneke Claus:

Begravenis van de mannen

Hier huizen draken

Marie Claus

LEBOWSKI PUBLISHERS
AMSTERDAM 2022

© Marie Claus, 2022
© Lebowski Publishers, Amsterdam 2022
Omslagontwerp: Dog and Pony
Typografie: Krijnie Gerritsen, *bijzee*

ISBN 978 90 488 6405 8
ISBN 978 90 488 6406 5 (e-book)
NUR 306

www.lebowskipublishers.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Lebowski Publishers is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

*Voor Jan,
voor Jente,
voor Aleid.*

*Natuur van jou,
natuur van mij*

People who deny the existence of dragons are often eaten by dragons. From within.

~ URSULA LE GUIN

Being told that, categorically, he knows what he's talking about and she doesn't, no matter how minor a part of any given conversation, perpetuates the ugliness of this world and holds back its light.

~ REBECCA SOLNIT

Brandstapelangst

Iemand noemde me heks. Het was lief bedoeld
en toch was ik meteen op mijn hoede.

Ik verstond: in treinstel 4045 is iemand van de relativering aanwezig.
Misschien zei hij toch eerder railcatering.

Waarom, als in mijn kop een leger messen klinkt,
komen er steeds weer droogbloemen uit mijn mond?

In een hoek van het vertrek staat een ongemakkelijke stoel,
een stoel voor een vrouw die van weinig ruimte innemen
zo'n sport gemaakt heeft dat ze eigenlijk in een kliniek thuishoort.

Zoals zij op die stoel kan zitten,
benen driedubbel over elkaar geslagen,

dood als een gedicht over objecten,
schuivend in tijd en ernstig licht.

Ik las: voor vaginisten is er een speciaal menu.
Waarschijnlijk stond er veganisten.

Ooit had ik een vriendin die glorieus met haar benen wijd kon zitten.
Zij werd een hij.

Iemand moet het van haar overnemen.
Iemand moet zo hard aan de bloemen trekken
dat de messen naar buiten komen.

Als jullie daar beginnen
breng ik die andere naar de kliniek.

Ieja Deja

Het gaat erom dat je je eigen stem laat klinken.
Schijnbaar heb ik een eigen stem.

Nee, werpt iemand tegen, kijk maar: buizenpost,
een doorgeefluik, een orakel, een papegaai,
een aap, een schaap.

Dat telt niet. Je mag de dieren niet over één kam scheren.
Je moet diep luisteren. Dan hoor je het verschil.

Stel, ik vind mijn stem en mijn collega's
vinden haar de moeite van het luisteren niet waard.
Niemand in de zaal zegt: hoor toch eens, die muziek!

Dan zal ik voor de gemiddelde duur van een rouwproces
mijn nagels in mijn vlees drijven. Langer niet. Die tijd is voorbij.

Mijn lichaam is tot nu toe altijd doorgegaan,
zelfs als ik het zoveel geweld aandeed dat men zei: oei.
Blijkbaar hangt ook in mij het leven aan het leven
als een dog met kaakklem. Nu nog durven ertoe te doen.

Op mijn negenenveertigste verjaardag zag ik in het pashokje
dat ik de rug van mijn moeder cadeau had gekregen.

Leuke jurk, ja hè, dank je, 1 euro bij de kringloop.

Ik ga zo meteen een lied voor jullie zingen. Daarbij ga ik waarschijnlijk heel veel fouten maken, dus bij voorbaat sorry daarvoor. Ik ben er niet tevreden over. Het is nog niet helemaal af. Zeg het maar eerlijk als je het niks vindt. Wel echt doen, hoor. Maar echt echt. Ik wil het weten. Ik wil dat jullie me meten.

Op het antwoordapparaat mijn moeder,
zich er hoorbaar van bewust dat ze tegen een robot praat:
hallo, met mij. Je bent er even niet.

Ik heb mijn kansen als vrouw in een open samenleving nauwelijks benut. Ik leed aan welvaartsziektes.

In een winkel voor luxe cadeauartikelen reken ik replica's van meesterwerken af. Na het avondeten bel ik met vriendinnen en spreek schande van mezelf om iets kapot te maken of verder kapot.

Dat telt niet, papegaaitje.

Dat is niet het soort stem waar ze het over hebben

als ze zeggen: je eigen stem.

Tot nu toe gaat alles goed

Pas op, hier huizen draken. Daar besluipt een wolf een lam.
Ik hoef er niet naar te kijken, toch doe ik het steeds weer.
Ik druk niet op pauze, bijt hard in mijn hand.

Ik merk aan alles dat ik God over de wolf wil spelen.
Zolang ik van een afstand naar hem loer, hem monster noem,
kan ik hem met duizend angsten en verlangens bekleden.
Recht op hem af is voor later, ik heb nog zoveel te verliezen.

Eerst wil ik weten of hij om goed te praten wat hij zo gaat doen
zichzelf wijsmaakt dat hij de kroon der schepping is. Of hij het lam ziet
als iets waar hij recht op heeft, iets wat hij mag verwoesten en gebruiken,
een ondersoort, een middel, offerwaar.

Dan zal ik hem beoordelen en veroordelen.
Ik zal zeggen dat hij het verdient te sterven
terwijl ik eigenlijk niets liever wil dan zeggen dat ik hem ben
en trillend als het lam mijn hoofd in zijn muil steken.

Wolven zijn bang voor mensen.
Ze vallen zelden mensen aan, wel vee.
Er zijn gevallen bekend van wolven die kinderen opvoeden
en van wolven die ze bij de voordeur opwachten, niet om te spelen.

Als wolven het met onze honden gaan doen
zullen onze honden zich tegen ons keren.

Onze honden zijn niet echt van ons,
ze horen bij de wolven, wij ook,

dat zijn we vergeten, per ongeluk,
met opzet.

Captcha

Zeg iets.

Ik ben al een beetje oud. Steeds treffender
wordt mijn imitatie van de zuil, de piramide,
hoezeer ik me ook inspan om een spons,
een kruik, een kom te zijn.

Wat ben je aan het doen?

Ik ben aan het daten. Eigenlijk wil ik niet weer verkering
met mijn moeder, maar boven mijn knieën bubbelt het
op een manier die maakt dat ik er steeds woedend naar moet kijken

en dat vertroebelt alles. Ik kan me niet voorstellen dat jij het niet ziet
maar ik durf het je ook niet te vragen, want dan verpest ik misschien wel
de hele Nederlandse Droom in de vertaling van een mooiprater in een jurk
op jouw begrafenis, oma.

Het is ingewikkeld.

Ik loop achteruit naar je graf,
de blinde hoek van de kronieken in.
Als je thuis bent, houd ik je mooie hand van kwarts vast.

Ik vertel over de vechtkunsten van meisjes van vandaag,
volgroeider dan in jouw oorlog, maar nog altijd niet in bloei.

Ik wil dat mijn moeder ook komt en dat ze me tegen zich aan drukt,
niet als mijn moeder, maar als een leraar. Dat we samen iets opzeggen
wat ons kracht geeft. De vrouwen van Tjucopapo of Bubbie
van Jente Posthuma.

Bewijs dat je geen robot bent.

Bewijs het zelf. Je kunt niet ontkennen dat ik altijd terrein prijsgeef
en jij bij de gedachte aan een visitatie al muren begint op te werpen
omdat je zo ontzettend geen homo bent.

Blozen moet je, dat is het enige wat machines nog niet kunnen.
Als je je schaamt ben je geen schakelaar.